

Opinió

Quan Ryanair va aterrar a Girona, sabia molt bé on venia i què volia fer. Havia estudiat totes les possibilitats a l'entorn de Barcelona, perquè respecte a això els seus dirigents no han enganyat mai; l'interès era la capital catalana. Als gironins ens quedava aprofitar els vols al més baix cost possible per visitar llocs als quals, sense ells, potser no se'ns hauria acudit mai anar. Amb l'aeroport, Ryanair ha fet sempre el que ha vol-

ELS OUS D'OR DE RYANAIR

Josep Callol

PERIODISTA

gut. Va aconseguir unes inversions mai vistes per tenir les instal·lacions que més li interessaven i ningú va preveure que algun dia la companyia podria marxar. Amb les administracions local i autonòmica i el sector turístic, tres quarts del mateix. Va espremer la gallina (no diré dels ous d'or perquè no l'hem tingut mai, encara que ens ho hem cregut molt de temps) fins a extrems inimaginables. Fins i tot costava retirar diners quan el descens de vols ja era

una sagnia imparable. I en tots aquests anys, des que va començar el declivi, l'únic que han fet els responsables polítics és dir (no fer) que l'aeroport havia d'atraure més companyies, que s'havia d'acabar amb el monopoli, quan això és un impossible. On hi ha Ryanair, especialment en aeroports petits, no hi ha lloc per a res més. Ningú ha sabut veure en tots aquests anys que, quan aquí anem a un lloc, Ryanair ja fa estona que n'ha tornat.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

En resposta a Núria Masllorens

MARTA SUREDA REGIDORA DE MOBILITAT DE L'AJUNTAMENT DE GIRONA

■ Benvolguda Núria, lamentem els casos en què s'ha trobat amb bicicletes passant per sobre la vorera. Aquesta és una conducta reprovable que demostra l'incivisme de tots aquells qui la duen a terme. Les voreres són per a la gent que va a peu, i ningú més. De la mateixa manera que els carrils bici són per als ciclistes, i no perquè hi estacionin cotxes o furgonetes.

Des de l'Ajuntament de Girona els últims anys s'han fet multitud de campanyes apel·lant al civisme dels ciclistes, ara que molta més gent utilitza aquest mitjà de transport i un cop hem executat una xarxa àmplia de carrils bici. Molts dels qui utilitzen aquest mitjà de transport ho fan correctament, però encara hi ha un percentatge que no. Per això els darrers anys hem fet campanyes específiques per sancionar ciclistes que circulen per allà on no ho tenen permès, sobretot a les voreres. De fet, vam multiplicar les sancions i això va generar notícies i també crítiques d'alguns sectors, especialment po-

lítics.

Però ens mantenim fermes en aquest objectiu, i continuarem amb les campanyes pedagògiques i divulgatives, alhora que des de la policia es continuarà sancionant els casos que detectin. També continuarem millorant la xarxa pedalable de la ciutat, per donar garanties als ciclistes.

Lamento les seves males experiències, però hem actuat, actuem i ho continuarem fent. I demano civisme a tothom, perquè el respecte a l'espai públic és la base de la nostra convivència.

Portbou i la inseguretat ciutadana

JOSEP M. LOSTE I ROMERO PORTBOU

■ El passat 28 d'agost un amic meu m'informava que feia pocs dies s'havia produït un intent de robatori a una senyora gran cap a les 9 del vespre, a la zona de l'església a Portbou. D'ençà de primers d'any de 2019, amb les obres a l'estació i la presència de força guàrdies jurats, tant de dia com de nit, els usuaris del tren

de primeres hores del matí o de tornada de nit hem estat més tranquils, però això no vol dir de cap manera que s'hagin resolt els problemes d'inseguretat ciutadana, especialment a l'estiu. Cal tenir present la manca de Policia Local al municipi, si bé aquest estiu hi ha hagut vigilants. D'altra banda, fa cosa d'uns mesos el *Diari de Girona* comentava que a Portbou hi havia un pas important de MENAs (menors no acompanyats) cap a l'Estat francès. En qualsevol cas, a Portbou entre les 6 del matí i les 11 de la nit hi hauria d'haver sempre alguna mena de vigilància. No hi ha dubte que Portbou necessita més presència policial dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'estació de Renfe de viatgers. Portbou és una població transfronterera, en què els darrers trens no passen a Cervera, amb presència de passavolants que en determinats moments poden ser perillosos. Què hem de fer a Portbou per lluitar contra la inseguretat ciutadana? No hi ha dubte que la resposta ha de ser política i que l'Ajuntament i els partits polítics han de seguir reclamant a les institucions supramunicipals, especialment a la Generalitat, més presència policial, o bé articular un

conveni, amb Colera i Llançà, perquè la Policia Local de Llançà pugui patricular i intervenir en el complicat municipi transfronterer de Portbou.

Al Sr. Ricard Font sobre el Correbous de Vidreres

JOSEP RUIZ GARCIA STA COLOMA DE FARNERS

■ Voldria dir-li que comparteixo íntegrament el contingut de la seva carta del dia 4-9 i alhora informar-lo del perquè de tot plegat, és a dir, com es va produir el naixement de la mal anomenada «tradicció» del Correbous de Vidreres. Cap als anys vuitanta del segle passat hi havia un alcalde a la ciutat de Vidreres anomenat Sala, del PSC-PSOE, que guanyava elecció rere elecció gràcies als vots de la ciutadania resident a les nombroses urbanitzacions dels voltants de Vidreres, totes elles nascudes de forma il·legal i ocupades per nousvinguts del «cinturó roig» de Barcelona. Hi havia aleshores un «senyor» del qual ara mateix no recordo el nom, suposo que d'origen espanyol, que era com una espècie de «mosca collonera» vers l'Ajuntament, que es va erigir en «abande-

rado del espanyolismo», i que venia vots per concessions com ara la instal·lació del Correbous amb el suport i el consentiment de l'alcalde Sala, que era molt progressista i esquerres. Vet aquí el perquè d'aquesta tradició tan vidrerenca. Jo que pensava que l'autèntica tradició de Vidreres era el Ranxo!

Chillida de groc

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE

TORROELLA DE MONTGRÍ

■ Han aparegut uns llaços grocs pintats a *La Pinta del Vent* de Chillida a Sant Sebastià. Independentment del simbolisme d'aquests llaços, el fet de la pintada en una escultura pública, que és un símbol de l'obra de Chillida i va ser un regal de l'artista a Sant Sebastià per homenatjar-la, crec que és una falta de respecte. Si s'ha volgut simbolitzar encara més allò que significa aquest símbol groc per una part de la ciutadania sobre un altre símbol com és *La Pinta del Vent*, crec que ha estat un error. Hi ha d'haver una altra forma de poder expressar allò que es vol fer arribar, però no es pot fer malmetent el paisatge escultòric.

PER UNA ARQUITECTURA OBERTA I PROPERA

Marc Riera i Guix

PRESIDENT DE LA DEMARCAÇIÓ DE GIRONA DEL COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA

« Mai no s'ha donat una definició satisfactòria del terme arquitectura i, tanmateix, quan l'usen, tothom sap a què ens referim », escrigueren l'historiador **Charles Chipiez** i l'arquitecte **Georges Perrot**, l'any 1883. I això és així perquè l'arquitectura és el punt de trobada on s'abracen l'art i la tècnica, on convergeixen les emocions i el coneixement. De totes les belles arts, l'arquitectura reflecteix com cap altra la seva capacitat d'empatia amb les necessitats de

les persones i la seva visió futura per donar-hi solucions.

Els pobles s'expressen a través de la seva cultura: la seva particular manera de veure i entendre el món. La cultura és la seva música, la dansa, la gastronomia, la poesia, la pintura... I l'arquitectura.

El reconeixement internacional de l'arquitectura catalana és majúscul i és un dels principals atractius per visitar el nostre país. Inspiradora, evocadora i estimuladora, l'arquitectura catalana té exemples

icònics que brillen al llarg del temps i del territori. La seva divulgació i la lluita contra el desconeixement i l'oblit són fonamentals.

L'Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) conserva més de 2 milions de documents que permeten endinsar-nos en la història del país. Alhora, el Col·legi d'Arquitectes disposa d'un desplegament territorial que facilita l'impuls d'una intensa activitat cultural, difon els valors de l'arquitectura, molt especialment del territori, i convida a la reflexió sobre els reptes que la societat ha d'afrontar. Precisament, i per tota aquesta tasca, el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts ha distingit el COAC amb un dels Premis Nacionals de Cultura 2019.

Com veiem, Catalunya disposa del material i d'ubicacions per impulsar espais d'arquitectura oberts i propers, que vinculin les obres amb la ciutadania, on el patrimoni documental sigui corretja de coneixement. Com plantejà l'arquitecte **Bruno Zevi**, «l'arquitectura no és només un art, no és simplement un reflex de conceptes

de vida o un retrat de formes de vida; és l'entorn, l'escenari dins el qual es despleguen les nostres vides». Així, conèixer l'arquitectura és conèixer les nostres arrels, entendre el present i anticipar-nos al futur. L'administració, els agents socials i econòmics i els professionals del sector tenim la responsabilitat de potenciar l'arquitectura, entesa com un dels nostres pilars culturals i una de les nostres millors cartes de presentació en el món.

Per col·laborar en aquesta missió, la Demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya ha elaborat un complet programa d'activitats per a aquesta tardor, protagonitzat pel Noucentisme, el Modernisme, els arquitectes més internacionals, el talent local i l'arquitectura de qualitat de les comarques gironines, entre d'altres. Per aquest motiu, us convidem a gaudir d'uns actes on passat i present es donen la mà; on es creen espais de diàleg amb altres disciplines i on l'actualitat i el territori tenen la paraula.

Sigueu benvinguts i benvingudes a una arquitectura oberta i propera.